

Besede so sfrčale mimo.

Nagib je pritiral moškega do vrat, kjer je cunjasto moledoval s ključnimi rameni, odganjal krivdo, ki se je pripravljala, da sede nanj.

– Z ženo sva se razšla. Saj veste, ni se dalo z njo. Janko, živčnost, vse skupaj. Nikoli ni bila mentalno povsem . . . –

Primarij se ni premaknil, ni hotel pokazati, ali je besede pričakoval ali ne. Odsotno je segel po rokovniku.

– Torej naj ostane pri kolegih na nevropsihiatriji? –

Milan je hladno prikimal, v obraz se je vračala trdota.

– Veste, za vedno je ne boste mogli pokopati pri nas. Mogoče bo ozdravela. –

– Ja, – se je skoraj zasmel primariju v obraz – mogoče. –

Zunaj je dvignil roko, jo stisnil in zamahnil zategnjeno pestjo, nasršeno v kljubovanju, kakor bi želel svetu pokazati, da so odpadle spine, ki so ga zatirale.

Zgoščen spomin na časovno morje

Lucijan
Vuga

1.

izmaknem grmu jabolkast sadež
sveže zelen brez leska zdrav
komaj vonjiv po orehu in vrbovem lubju

ga težkam v rokah se z nosnicami dotikam
in od nekod se v tako vzdušje mi prislika
dekliško nredje ki polje v zložni hoji

nikamor ne premaknem več očesnih zrkel
ki ujeli točko sta tik za obzorjem
zgoščen spomin na časovno morje

2.

pritegnem slakast spredek do ogleda
in res so lepše žilice v razvejanem spletu

na nekem listu goseničin krožkast izjedek
da se preniti skozenj sončni žarek
in piše mi po vlagi v zraku

potrebna znamenja o dodeljenem času
me stisne visoko v grlu takoj za usti
si utrgam slakov list in požvečim trpkovino

3.

iz tkiva mušnice odščipnem
in podržim v razdalji moje dioptrije
ne da bi vzdrhtela roka ki jo obvladam

in usta prav na rahlo so odprta
nos je na preži tudi če ne bi hotel
vse nekaj čaka kaj se bo zgodilo

nekje na nekem nevidnem mestu
se prav tisto dogaja kar bo odločilo
v gib prstov spreminja iz možgan prisilo

4.

sédi in se pogovori s tem možem
stvari je na voljo za široko mizo
in časa za učvrščeno udobno klop

dan v notranjost v slojih sije
zrak je lepo zložen kot čiste rjuhe
in besede čepe s pticami na veznih žicah

spreletavajo se kosmi dneva po prostoru
in kot da nikdar se ne bo prav nič spremenilo
se ogledujeva z očetom v zarezi časa

5.

pristopa k meni v neki drži
ki je med hrastom in lobodiko
vendar prinaša prve kapljē dežja

se dvigne vonj po razgretem prahu
ko grem povprek čez travnik s ceste
in čutim s senc polzeče curke

tako okoli mene je zavesa sprana
v nebo pripeto veter plahuta jo
in kjer odgrne sunek izstopim kamor moram

6.

zlati kosi pozne pomladi
za potokom svet selivcev
pobliskavajo položčene peruti

med biljem trav se kažejo razdelki
senenozlatega in razsekanega ozadja
če hočem in ležim gledaje predse

iz tega v točki se izraža
začetek kopastega oblaka
se z lici podrgneva pred vstopom v kaos

7.

v podtravju nabrekuje bela gliva
poprhana s kristalasto prosojnino
kot veter bi razčesal se nad ravnino

poprezne se korak mi prav tam v bližino
med mrežavino bilkastega obtalja
ki daje mi občutek mehkega naročja

na kolenih sklenem roke nad tem krajem
za hrptom pa stoji mi vse vesolje
da se vzpostavi skozi telo lasnična zveza

8.
prišel je čas da spet naložim ogenj
vedeti moram le kaj in kako zložiti
ter da uprasnem na pravem koncu še vžigalico

vse drugo gre po zakonih narave
ogrejem se s strani ki mi ustreza
odmaknem pa vročini se ko hočem

le neznansko vedro vode bo potrebno
če podtaknem plamenček na tistem koncu
kjer drugi so zložili svojo ajdovsko kopo

9.
le koža se nadiha vetra
in razpostavim vse tegobe po okolju
ostanem zleženega jajca umirjena lupina

kot kletev počí ne po šivih
se v nepravilne šare razdeli kroglina
vročičen hlad nori me in zmeja

ni dobro da trpim to stanje
če utrdi se in postane kar navada
vseeno bo mi ali nosim srajco s kravato ali kar odpeto